

ARADI KÖZLÖNY

POLITIKAI, TÁRSADALMI és KÖZGAZDASÁGI NAPI LAP.

Szerkesztőség:

Lektor: Hermann-Andor L. emelet, a külső folyosón.
 Berendeltetett leveleket csak ismert közlő fogadunk el.
 Keziratokat vissza nem küldünk.

Kiadóhivatal:
 Főter, a törvényszék mellett Neumann-fizetés utazára nyitott helyiségben.

Hirdetések díjszabály szerint.
 Egyes szám 5 kr. ünnep- és vasárnap utáni szám 3 kr.

Megjelen hétfőn és ünnepek után is

Előfizetési árak:

Helyben házhoz hordva:
 Egész évre 12 frt.
 Fél évre 6 " "
 Negyed évre 3 frt.
 Egy órára 1 frt.

Vidékre postán küldve:

Egész évre 14 frt. — kr.
 Fél évre 7 frt. — kr.
 Negyed évre 3 frt. 50 kr.
 Egy órára 1 frt. 20 kr.
 Hirdetések helyben fizetendők.

Arad, augusztus 8.

Egyetlen egy ellenzéki lapnak sincs biztában még tájékozni sem magát, hogy minő irányban és alakban nyer végre elintézték a katonai ügyek körül legutóbb történt intézkedések miatti conflictus, de azért a legközönségesebb szavakkal mégis azon vádakat vannak formulázva, melyekkel az ischli utjából hazatért miniszterelnököt elhalmozzák.

Gáncsok, támadások az ismeretlen ellen. Elégedetlenség, mielőtt az elégtételt ismernek. Ez az a régi nóta az ellenzéknél, ami már nem lep meg senkit, de amire — hála az intelligens, józan felfogásnak, — nem is ad senki semmit.

Értéktelen halucinációkkal nem is foglalkozhatunk már csak azért sem, mert meg vagyunk győződve, hogy a nemzet számot tevő többségében nem is lesz azoknak semmi eredménye.

Majd ha eljön az idő, midőn előtűnik álló tényekből tisztán lehet következtetni, mi sem maradunk el számolásunkkal a közvélemény előtt.

Addig hadd legyen az ellenzék a maga ura, főleg akkor, ha hamis közvéleményt képzel maga mellett.

Tisza Kálmán miniszterelnök kedden Budapestre érkezik.

A baptisták. Egy peregi baptista felekezeti lakos panaszt emelt az ottani bíróság és lakosság ellen a helygymnáziumnál, hogy őt úgy a hatóság mint egyesek, vallása miatt büntözik. A helygymnázium a panaszt leküldte Földváry pestmegyei alispánnak, aki viszont a járási szolgabíró bízta meg a vizsgálattal. A vizsgálattól — mint egy könyomatott lap írja — kiderült, hogy a panaszt tulajdonképp egy Katona Sándor nevű lajházi baptista „apostol” fogalmazta, aki azért haragszik a bíróra, mert a baptisták egyházi ügyeinek elvégzését Pétergen eltiltotta. A tanúvallásokból kiderült az is, s az esperes-pökölőnek a szolgabíróhoz intézett jelentése is igazolja, hogy a lajházi baptisták Pétergen erőszakosan akarnak téríteni és híveket szerzeni. Lajházi-házra járnak, a más vallásúakat becsüretnek s igekeznek a házasfeleket egyikét megnyerni az új vallásnak, hogy aztán családi vizitát kelve, a másikat is kényserítsek körükbe lépni.

Tót ünnepélyek. A török-szentmártoni „Zivena” négyvetet a hó 5-én tartotta évi közgyűlést. Mint minden évben, úgy most is felhasználták az ottani nemzetiségi körök az alkalmat, hogy a tót nemzeti eszme érdekében egy kis tüntetést rendezzenek. A közgyűlést megelőzőleg este színi előadás tartott, a közgyűlés után délután közönség, este pedig táncmulatság volt. Az ünnepélyeken „képviselek” voltak „majdnem” az összes tót megvált, azok közül voltak vendégek Morvaországból, Csehországból, a „terem” Balkántól és a „szent” Oroszországból. Az ünnepi két napon képviselő volt Turóc-Szent-Mártonban az erdő és a hangok művésze, a parlament, a kereskedelem, tudomány és irodalom, egyházi és világi férfiak. A közös ebéd a tostok hosszú sora mondatot, először 6 felsőre a királyra, aztán Turóc-Szent-Márton városára, a tót nemzetre, a eszt-től kölesönösigre, a tót nemzeti „ujj” születésére stb. Dula szentmártoni ügyvéd Mocsáry Lajosra az „igazságos magyar emberre” mondott dícsőt beszédet. Az ebéd alatt a török-szentmártoni kasszások elvették a szentmártoni kasszák fel, érkezett továbbá 35 távirat, Biharostól (2), Besztercebányáról (2), Belső-Biharostól, Olmützétől stb. Pétervárról Lomansky, Petrov, Sokolov ismert nevű orosz tudósok orosz nyelven üdvözölték a tót testvéreket. Rövid táviratuk így végződött: „Eljen a Zivena, virágokká válj a tót föld!” — Hogy a „Zivena” közgyűlésén mit végeztek, arról a tót lapok hallgatnak.

A székudvari tűz és a jótékonyosság.

Erdőhegy, aug. 6.
 T. Szerkesztőség! Az Aradi Közlöny „közlelő” számban jelezte volt azon tüzeset, mely Székudvar községe magyar ajkú lakosait f. augusztushó 1-én gverneki gondatlanságból oly súlyos csapással sújtta, mert a jelen nyugatias időhöz képest és lakosságának számát tekintve is oda vesztett — azon kegyetlen rossz szokás szerint, hogy falusi népként gabonájukat házhoz szokta elnyomtatás végett behordani, úgy hogy némelyeknek nemcsak udvara van telítve szalmás gabonával, hanem a szék helyiségénél fogva pitaráng, konyhaijájáig van tömve udvarhelyisége; innen elgondolható, hogy ha ily szerencsétlenség éri a községet, nemcsak a lak-házak és melléképületek pusztulnak el, hanem az évi élelem, vetemény és az illetőknek mindennik, sokszor pedig a nagy zsúfoltságnál fogva, kiszabadulási remény nélkül, kivált sze-

les időben, állatok és emberek élete is áldozatul esik a pusztító tüzelemnek. Noha itt ez esetenél emberélet nem esett áldozatul, de aprómarha, sertés, házi butorka, a jövő élelem, oly sok ház és melléképületek mentek tönkre, annyira, hogy többeknek — ha a környéklet élelmet hoz nekik — betevő falataiknak el-költéséhez megkivánatott eszközök, kés, villa, kanál stb. hiányoznak. A nyomor ilyagyasztó voltánál fogva minden esekély adomány nagy értékűvé válik az ily szerencsétlenek irányában, s ily esetben alig van igazabb, mint a „bus dat qui cito dat”. Ezen érzelmi- és meggyőződésből vezéreltetve, az erdőhegyi előjáróság felhívására Acsay István odaváló lakos e tekintetben díszletes buzgalma és szokása szerint a gyűjtést magára vállalván, kitartó szorgalommal Kiszőné és Erdőhegy köz-ségeiben két nap lefolyása alatt oly eredményt ért el, hogy nagyobb városokban is példás sikernek mutatkoznak, összegyűlt nevezetesen pénzben 112 frt 20 kr. 52 egész kenyér, egy zsák liszt és 10 font só, mely adományoknak nyilvánosan leendő nyugtázása kötelességé válván, tiszteltelt kérik a t. szerkesztőset az összes lapjában a következőkben nyilvánosságra hozni:

Braun testvérek fakerekeskedés czéje 10 frt; Veliczi Mihály ügyvéd ur 6 frt; Kiss Armin ügyvéd ur 5 frt; Messzer Lipót ur 4 frt; Hirsch Bela jegyző ur 3 frt 40 kr.; Tabajdi Sándor ur 4 frt, ezeken kívül kilonzen adakoztak két-két frt: u. m. Körösy János, Eichner Adolf, Ulrich Antal, Székalla Károly, Magyar Vilmos, Pethő Elekka urné, Szathmáry Géza, Lázár Zsórd és Schillinger Márton urak, összesen 18 frt. Schwarz N. I. frt 60 kr. negyvenen adományoztak egy-egy frtot, u. m. Hólyosi Kálmán, Kulir Dezso, Zöldi Sándor, Varjassy Jakab urné, Stern Lipót, Tóssér György, Pató Károly, Kutassy István, Stefanovics Edgárd, Korbányi Gyula, Klein Adolf, Rüssu Gyula, Bayer György, Rhomoda József, Vékony Albert urné, Izsó Kálmán, Handl J. Szuhner J. Boros J. Szabó János, Toth László, Demisinszky Gy., Fűth Mihály, Mihalovits János, Héző István, Liszt István, Liszt Ferencz, Koczka István, Mihalovits Imre, Misenczi István, Mikula János, Vahl János, Kozma Antal, Manheim N., Eleméry Jenő, Birta Mihály, Korbányi József, Rácz István, Müller Péter, Detár György összesen 40 frt; huszonnyolcon adtak 50—50 kr. u. m.: Balogh József, Lóvy Károly, Madary Ferencz, B. Eszterke, Broncs Nándor, Kohn Márton, Dávid József, Holborn N., Homszings Henrik, Puskás N., Eichner Sámuel, Hegedűs Ferencz, Mihalovits József, Bagossy Péter, Missies György, Mazere Elek, özv. Lázárné urné, Raczona N., Ifjabb Missies Gy., Messer Jozsef, Joó István, Messer Illés, Popovics György, Marján András, Kocsis János, Preisner J., özv. Krizer Jánosné, Steiner József, összesen 14 frt; heten adtak 40 krajczarokat, u. m.: Szalay József, Bondár Ferencz, Szkovera János, G. Bíró Jánosné, Seitelbach Ignác, Zsira Antal, Nikodem Imre, összesen 2 frt 80 kr.; heten viszont adományoztak 30—30 krajczárt, vizymint: Balog József, Steiner Markusz, Gedeon Henrik, Rakusz Ferencz, Takács Sándor, Györgyovits Ignác, N. N. utmester, összesen 2 frt 10 kr.; tizen adtak 20—20 krajczárt, u. m.: Pálfi István, Kiss Ignác, Sreier Ferencz, Löwinger Vilmos, Bíró Sándor, Bereszkásy József, Majláth Sándor, Bagdy Lajos, özv. Tolnai Mihályné, Kirilly Alajos, összesen 2 frt; hárman adtak 10—10 krajczárt, u. m.: özv. Molnár Andrásné, Szalay Józsefné és Müller Péter, összesen 30 krajczár. Együtt összesen 112 frt 20 krajczár.

Acsay István a gyűjtési fáradságának kivált adott 12 kenyeret; erdőhegyi egyes lakosok negyven kenyeret; Schillinger Emma-nak ur egy zsák lisztet és 10 font só.

Fogadják a kegyes adományozók a szerencsétlen tűzkárosultak nevében legszévesebb köszönetünk nyilvánítását, valamint Acsay István ur a gyűjtés körül fátározása, tapintatos és buzgó eljárásáért hálás elismerésünket.

Óvja Isten hazánkat, nemzetünket hasonlító több ily szerencsétlenségtől.
 Az előjáróság nevében:
 Körösy János, jegyző.

Pankotai levél.

(Próza levél egy külföldi.)
 Még most is elöttem a szivárvány minden színevel, a képzelem varázserője által (Simborasso, forgószél, Aetna, villám és tengerrajával minden perczben rendelkező hatalmas költői egyéniség, melyet rózsás ujjaskák jellemeztek oly erőteljesen, rokonszemesen és mindenek felett szélemesen — — — egy monyászi levélben.

E szellemes sorok olvasása ha nem is keltett irigységet lelkemben — oh mert távol áll az attól — de bizonyos fájó érzés, borús hangulat vett azon erőt, hogy miért is nem lehettem ott, hol a költő a természet anyakeléből szívja a harmatot, melylyel kedélyünket felfrissíti, a költészet hervadhatlan virágával hinti be, lelkesedéssel fölemel a költészet istem aetherébe, erről a próza föld-

ről, hol az ember lépésről-lépésre politikai és pártszenvédélyek irigység kaján bosszu és rut visszszavonás átkos göröngyein botorkál!

E levél keltette hatalmas impressiók óta mindennap felsőhajottam próza pankotai magányomban; leszek-e az életben csak egyszer is oly boldog, hogy színről-színre lássam, füleimmel halljam, miként zokogja el a költő a Golgotha tájalmát, miként hullatja forró könyvét a bajnoki hantokra, miként esendül fel éreztava lelkesíteni a eságnókat a haza és király iránti hűségre . . . És miként válik a hazaszeretet lelkes dalnoka epedő csaló-gyűnyvá, a természet bibájának, a forró, az édes szerelem örökifju dalosává!

Oh! ily pillanatok csak századok szülnék . . . s azt sem Pankotának!

Nem hangzanak-e édesen e lantról a lüszeg, a jobbágyi ragaszkodás lélekemelő érzelmé, melylyel a pankotaiak földesurijuk iránt viseltetnek, olyannyira, hogy még azt a helyet is körülkerítették és heparkirozták (majdan éreztavótt állítanak), hol kocsijával lefordult. Nem-e méltó odára az a középkorban romantikus és lovagias magatartás, melyet a pankotai közege egészségügyi bizottság tanusíthatni szerencsés, midőn jobbágyi hódolattal jár a pankotaiak egyetlen üdülő helyére, a zöldkertbe, hogy ott tiszteltettedzette tödövel szivja ama ambraillatot, mely a hercegi sörház állatlaktanyából (próza volna istállóknak nevezni) kihordott szőlőtalajjavító-anyag (nem lehetek oly illoyalis ga u é jnak nevezni) s a belőle csergedező rózsaaaj (mit a pankotai szellemesség e holera csöppeknek keresztelt) a levegőt balszamossá teszi. Vagy ne volna képes felajánlani a lant idejét azon építészeti emelkedettség, izlés, melylyel felczopfozzák a hercegi lakot? hát ha még felavatják egy magnum áldomással, nem-e sóhajt fel az egész közönség:

„Vaj mit nines-e lantos itt közel,
 Ki zengjen éneket?
 De igen van! Ime közel! A vonat megáll . . . 5 száll ki . . . a költő . . . ! Nem várja bizottság, nem bandérium, nozsár vagy harangkongás! Nem várja hercegi fogat, a megye főlemeljét, gyalog és egyedül vonul be, senki sem törődik vele, senki sem kíséri, de én:

Titkon kísérem lépéit
 S mindnyere híven
 Nem mint az árny az utazót
 Csak jó időlen!

Nagyon szerény igényekre valló külsejű házba száll és

Sötét ejlen ridig lakában
 Virrasztva módó lántáiban
 A dalnok egyedül!

Magára hagyom. Hadd élveze az isteni magányt. Legyenek háborítlanok az illet perczek!

De im elhagyja bús lakát . . .
 En ismét követem . . .

Közlelem hozzá, szent kegyelettel közlelem, és kacsóim összetéve szepem, kérészt rebegnek ajkaim, szívem örömben földobog . . . „Bőhóvel zengeni!”

„Magyar dalt, lelkesítőt,
 Mint a szív hevült!”

De ő nem szól, nem nyílnak dalra beszédese ajkai. Tovább halgat, tovább ballag, majd visszazúg s megáll. Gyanus haraggal szörja im szemének villámot! Már magam is félni kezdek, de látom, sötét arezredői elsimultnak szepem, midőn felé eseng eső szavam:

„Miert nem zendül, miert hallgat
 „Oh énék ifja, lantod, ajkad
 „Miert így vesztogel?”

— Barátom! — szól szemecinek bővös tükrét felém fordítva — nem az ihlet hozott szárnyain — — azért nem dallok!
 — Vajh lehet-e a földlilének nem dal-lani?
 — Lehet, Nem szállhatok föl. A föld tövisen kell barangolnom. Vézzenek vértani sírokhöz zarándokolni szokott lábaim, mert nem szállhatok, hova szállnom kellene. Levágják pegazusom szárnyait. Levágják Janszki, Pejaesevich és a többi! . . . Oh, én eltemetett Edelsheimom siratom!
 — Sirjon, oh sirjon, mert
 „Könyvetből dal fakad”
 „S daloktól könnyebben derül fény,
 Hamaróbb kibúj a holt berek!”

— Nem dal . . . menydörgés . . . villám . . . zivatar. Engem a bosszu, a honfibosszu hozott ide!
 — Hiszen közel s távolban nines Janszki, nines Pejaesevich . . . s a törpe Hay-

uk e y unokája sem. Kin venne nemes bosszút, nines itt semmiféle uniformis, csak egy szal községi rendőr s negyszal fináncz delczeg testét ekíti e mez!

— De itt van Pankota lelkes ellenzéke . . . felkorbácsolom velök a világot! Négy-né- lésit tartok velük. Megmutatjuk a világnak, hogy a magyar képes még tiltakozó szavával a zsarnokot tulkiáltani, hadd tudja a világ- hogy:

„El még a magyarok hatalmas istene!”
 És hangja döng, mint az ég viharja! Fé- lem és bámulum. Már egy hete itt van . . . Egy hete várom és félem a nagy napot . . . Mert jönni fog, mert jönni kell, midőn látjuk

„Tvtaszt lanttal kezében
 Buzdítani a esatát!”

Még miníg átkos józsáng! Ki is lelke- siljlon, midőn az árendás oly rossz bort mé- ret, melyet senki sem mer meginni, s ha iszik is belőle, csak jobban kijózanodik!
 Minden esendes, minden néma. Csak néha hangzik fel a tekepálya mellett a költő stentori hangja: „ne jobbra, hanem balra!”
 Még itt is hullámoz lelkeink kitor bösz vi- harja s Kárpátoktól Adriáig harsogja, hogy egy negyvenyolcas embernek még kuglizás közben sem szabad a jobb oldalra kacsint- ganni! Es e szavait buzgón követik . . . mert ugyis lefelé sodor a negyvenyolcas népkör tekepályája. Egyebekben minden esendes.

A költő majd egyedül hallgatja szíve teengerének fájó mordulását és szent magá- nyában eltemetett Edelsheimját sirtaja tovább is! Én pedig könyözve merengek a mult ábr- rándjain s évek múlva is kitor belőlem a ke- serű visszaemlékezés, hogy egyetlen egyszer voltam a költővel együtt, s akkor sem hall- hatam tőle bibájos költeményeit szavalni!

Szerencsés monyászi iróársón! Szánja, oh szánja

Zokoghy Panaszlár,
 kárválott művelőzet!

Külföld.

Három trónörökös találkozás.
 Az orosz czári pár legközelebb 24 óran át Varsóban fog időzni, a nélkül, hogy hivatalos üdvözlet elfogadna. Lubochonekben a há- rom (orosz, osztrák-magyar, porosz) trón- örökös találkozás alkalmával neuzkezői rendőr-expozitura fog felállítani.

Giers utja. Pótervárott erősen tartja magát az a nézet, hogy Giers utjának nines különös politikai jelentősége, még Bismarck- nál teendő látogatása is pusztán udvariassági tény E fellogás következtében a politikai helyzet, mely még e hét elején is igen kom- vor volt, most már sokkal kevésbé látszik fenyegetőnek. Ugyan azt hiszik, hogy a fe- szült viszonyok mellett is addig nem történik össztörlés, míg Vilmos esaszár él, s attól sem lehet tartani, hogy Ausztria Bosznia an- neztálására komoly lépéseket tesz.

Bulgária háborura készül.
 Logalából ezt állítja a „Novoje Wremja” egy philippopolisi levele, mely szerint Bulgária igen serényen készül a hábo- rura. Az utolsó napokban 140 szekér kü- lönböző fegyver érkezett Philippopolisba. Ta- tá-Bazardszka sok ágyút küldtek. Sophiából a helyi hatóságok parancsot kaptak, hogy a katonaságot keszenlőben tartssák, a tartalékosokat belvívják, a fegyverképes had- fiakat haladéktalanul titokban írják össze s a parasztokat szólítsák föl, hogy mezei munká- jukat mindelelőbb végezzék be. Ugyane lap állítása szerint a württembergi herceg (?) egy tiszt kíséretében beutazza most Bulgáriát.

Az „Aradi Közlöny” előfi- zetési feltételei:

Helyben házhoz hordva:
 Egy évre 12 frt — kr
 Félévre 6 " "
 Negyedévre 3 " "
 Egy órára 1 " "

Vidékre postai szétküldéssel:
 Egy egész évre 14 frt — " "
 Félévre 7 " "
 Negyedévre 3 " 50 "
 Egy órára 1 " 0 "

Az előfizetési pénzeket kérik e hó vé- geig az előírott kiadóhivatalhoz czimezve be- küldeni.

Hirdetések jutányos áron vétetnek fel.
 Arad, 1886. évi augusztushóban
 Az „Aradi Közlöny”
 kiadóhivatala.

NAPTÁR.
 Augusztus 9. Hétfő. Róm. cath. napt. Román vt. — Prot. napt. Gócsárd. — Görög-orosz napt. (július 28.) Prokór. Nik. — Nap kél 4 ó. 48 p. nyugszik 7 óra 23 percz.

Augusztus 11. Aradmegye rendkívüli közgyűlése
 Augusztus 11! Arad város rendes havi ülése d. u. 4 órákor.

Augusztus 15. Az aradi iparos ifjak önképző és segélyező egyletének rendes feleli közgyűlése d. u. 3 órákor.

Augusztus 19. Az aradi kereskedő ifjak tánczi- galma a városiglet nagyermeben.

HIREK.

Arad és Vidéke.

— † Daniel Lázár. Arad városának egyik legregibb és ez idő szerint talán legidősebb polgára hunyt el ma, s halála egy köztiszte- letben álló nagy és kiterjedt család és rokonságot ejt mély gyászba, melyben részt vesz mindenki, ki az elhunyt nemeslelkű férfit ismerte és tisztelte. Daniel Lázár tevékeny ember volt egész életében, a ki mindenkor érdeklődött a közügyek iránt, s különösen az elsők közt volt, midőn a népek és a szegé- nyek sorsának javításáról volt szó. Egyike volt egyszerűen azon nemesen gondolkodó apák- nak, ki gyermekei jólétét és boldogulását tartván szemé előtt, még életében (1862-ben) minden vagyonát felosztotta gyermekei közt, s maga csupán László fiának osztályrészt esett egy birtokrésztel jövedelméből élt tisz- tességesen és folyvást jótékonyagot gyako- rolva. Tagja volt a város törvényhatósági bizottságának is, mindig szíven viselvé a város fejlődésének érdekeit. Halála mély rész- vétet fog kelteni minden körben. Elhun. tárol a családi gyászjelentés következőleg hang- zik: Alulírottak mély fájdalom által sújtva, könybe borult szemekkel, maguk, valamint számos rokon nevében tudatják, a leg- jobb apa, nagypapa, após, illetve rokon és leg- nemesebb lelkű emberbarát szamos-ujvár-né- methi Daniel Lázár földbirtokos ur- nak, Arad város törvényhatósága bizottsági tagjának, f. évi aug. 8-án, életének 88-ik évében, pár napi túrlmes szenvedés után, végelgyengülés folytán bekövetkezett gyászos elhunytát. A kisenvedett hült tetemei f. hó 10-én d. u. 5 órákor fognak rágóbd-utca 12. sz. a házból Csutak Károly aradi első te- metés-rendező intézete által a helybeli róm. catholikus temetőben lévő általa alapított családi sírkertbe örök nyughelyre tetetni. Az engesztelő gyászme-áldozat pedig a helybeli minorita atyák szentgyházában f. hó 12-én d. e. 10 órákor fog az egek Urának bemu- tattatni. Béke lengjen hamvai felett! Aldva legyen emléke! Arad, 1886. augusztus 8.

Daniel László, aradmegyei főpénztár- nok, Daniel Kálmán, Arad sz. királyi város közyámja, Daniel Lajos, aradi kir. törvényészi jegyző, fiai, Daniel Mária, Daniel Endre, az első magyar ált. bizt. társ. pénztárnoka, Daniel Dezso, Daniel Jolán, Dani- el Ilonka, Daniel Gabriella, Daniel Camilla, Daniel Péter, unokák; özv. Daniel Beláné, szül. borbái Gyertyánffy Mária, menyé.

— **A galsai köbányatársulat,** részvénye- sei tegnap délelőt tartották meg az alakuló közgyűlést Aradon. Az előbbeni tulajdonosok és érdekeltekkel a szerződés Kis Armin ügy- véd lakásán aláíratott. A társulat elnökevé Hasz Sándor, igazgatóvá Kis Armin, Virágh Lajos és Deutsche Mór, egyik felingyő tag- nyak Halmy Andor lettek megválasztva. Szakértők nyilatkozata szerint a galsai kö- igen jó minőségű. A társulat főnslyt Békés- megyére fog fektetni, hol sok ut van készült- ben. A megalakulást a „Fehér kereszt” et- termében kedélyes ebéd követte.

— **Eljegyzés.** Tegnap délben jegyezte el Biluska János birtokos Kolozsvárol, Wittmann Paula kisasszonyt. Wittmann Károly közszeretben álló aradi vendéglős nővéret. Ismerőseik a legmelegebb szerencse- kívánataikkal ödvözlök a kötendő házért frigyét.

— **Az Uj-Arad-Szigmondházi tüzoltók** balja f. hó 7-én folyt le az új-aradi „Szoló” vendéglő kerti helyiségében. Az idő kedvezett s így meg volt az alapfeltétel, melytől a nyári mulatságok sikere függni szokott. A többi aztán már magától jön. Az e vidéki egye- sült tüzoltó karok kiterjedt ismeretsegköre megvalósítá ama fő óhajt, hogy minél na- gyobb számú közönség és pedig intelligens község vegyen részt a „társas tansze- lésy”-en. A rendezőség, a bálbiztosok nündent elkövettek a szép siker érdekében és törek- véseik nem is veszték kárba. A meglelt publicum igen jól találta magát és Kiss Jó- zsnak ugyancsak volt dolga, hogy sok új- rázó kívánatait teljesítse. A bevétel, ter- metzetesen aránytva a megleltet számá- hoz, szintén igen szép volt s a kedélyes tánc- estélynek csak a hajnali órák vetettek véget. Az ifjú hölgyek pedig, egy kellemes éj em- lékével gazdagabban vonultak pihenésre.

